

ringsstyrken. Maaske kan denne Tanke ikke drøftes her ved de offentlige Møder i Folketinget. Det var vel nok bedst, om dette Spørgsmaal blev drøftet andetsteds, f. Eks. i Finansudvalget, og hvis Regeringen ønsker det, tror jeg, Finansudvalget er villigt til at optage en saadan Forhandling.

Den Pengerigelighed, vi har i Landet, har blandt andet givet sig Udslag derved — det blev oplyst paa Nationalbankens Generalforsamling i forrige Uge —, at vi har tilbagekøbt Aktier og Obligationer fra Udlandet for $\frac{1}{2}$ Milliard Kr., at vi har tilbagebetalt en stor Del, maaske det meste, af den løse Gæld, vi tidligere havde til Udlandet, og at vi for det tredje har faaet en hel Del Penge til gode i Udlandet. Det betyder en voldsom Tilstrømning af Guld og Værdier til vort Land, som har forbedret Landets finansielle Stilling i betydelig Grad. Spørgsmaalet bliver nu: Hvorledes bliver alle disse mange Penge, som er strømmet ind over Landet, anvendt? Ja, en stor Del deraf anvendes i en vild Spekulation. Socialdemokratiet har allerede for mange Aar siden gjort opmærksom paa Nødvendigheden af at faa en Aktielovgivning her i vort Land. Nu er vi næsten hver Dag, eller i hvert Tilfælde hver Uge, Vidne til nye Emissioner, Vidne til, at der startes det ene store nye Millionforetagende efter det andet. Det er altsaa den Vej, den Strøm af Penge gaar, som er kommet ind i Landet. Pengene kastes ud i disse store nye Foretagender. Hvis disse Foretagender var sunde og gode, vilde det selvfølgelig være til Held for vore Erhverv, at Pengene gik hertil. Men vi er sikkert alle enige om, at mange af disse Foretagender langt fra er sunde og gode, saa at Pengene faar en tilfældig Anvendelse i Spekulationsøjemed, som sikkert ikke vil være til Glæde i Fremtiden. Jeg mener derfor, at der er al Grund til netop i Øjeblikket at søge at faa en Aktielov, og jeg vil tillade mig at rette det Spørgsmaal til den høje Regering, om den ikke agter i den kommende Tid at fremsætte Forslag til en saadan.

I øvrigt tror jeg ikke, man i den kommende Tid kan vente en omfattende eller frugtbar Lovgivning. Naar vi skal holde Fred — og det er vi nødsagede til at gøre, navnlig efter den Sammensætning, Ministeriet nu har faaet —, bliver vi sikkert nødsaget til at lade alle indgribende Lovspørgsmaal hvile, og det er der for øvrigt saa meget mere Grund til, som de indgribende Reformers neppe bør afgøres

af den nuværende Rigsdag; de bør gemmes, skydes til Side, indtil den nye Grundlov træder i Kraft, indtil alle de nye Vælgere, som derved kommer frem, kan gøre deres Indflydelse gældende paa Lovgivningen.

Alligevel kan Lovgivningsarbejdet ikke gaa i Staa, og der er adskillige Ting, som nødvendigvis maa tages op. Blandt disse skal jeg nævne først og fremmest Dyrtidslovgivningen. Det gælder om at sikre Befolkningen, navnlig den store Arbejderbefolkning og den fattige Del af Befolkningen, i det mindste 3 Ting. Den ene er Mad, den anden er Brændsel, og den tredje er Bolig. Her synes jeg, Lovgivningsmagten maa skride ind, den bør søge at sikre Befolkningen disse uundværlige Livsfornødenheder, saa vidt det er muligt. Det glædede mig at høre, at den ærede foregaaende Taler, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som var inde paa det samme Spørgsmaal, udtalte sit Partis Beredvillighed til at være med til at fortsætte Dyrtidslovgivningen. Kun ønskede han, at Byrderne ved en saadan Lovgivning maatte blive lagt over paa dem, som kan bære disse Byrder, og jeg er enig i, at disse Byrder bør lægges derhen, hvor de store Indtægter er skaffede til Veje under Krigen.

Forholdene er paa mange Omraader nær ved at være fortvivlede. Jeg skal saaledes nævne Boligspørgsmaalet. Hvor mange Mennesker, Familier staar ikke i Dag uden at vide, hvor de skal flytte hen! Vi har maattet gaa saa vidt her i København, at vi har ladet rømme flere af Byens Skoler, altsaa ophøre med Undervisningen, for at Skolelokalerne kan benyttes til Modtagelse af de Familier, som nu staar uden Tag over Hovedet. Og det er ikke alene Smaafolk, som staar uden Husly, det er ogsaa Folk, som tidligere har beboet 4 Værelses Lejligheder, som har holdt Tjenestepige, og som nu maa tage til Takke med at flytte ind i et Skolelokale og endda være glade til, at de paa den Maade kan faa Tag over Hovedet. Disse Forhold er, synes jeg, saa utaalelige, at der bør skrides ind, der maa gøres noget, her maa handles og handles hurtigt. Den Huslejelov, vi fik, har vist sig ikke at svare til sit Formaal, den har ikke kunnet bidrage til at afhjælpe Bolignøden eller til at skaffe den billige Husleje, som det var Meningen, at den skulde skaffe. Jeg vil derfor spørge den høje Regering, om den ikke er til Sinds, saa snart det lader sig gøre, at optage dette Spørgsmaal til Forhandling